

Rm; 8:1-17.

Igemagyarázatunk elején képzeljük el egy történetet! Egy bíróságon vagyunk, s éppen folyik a tárgyalás. Egy büntető perről van szó. A vádlottat mindenféle bűnökkel vádolják. Ő pedig egyre csak tagad. De miért tagad ez az ember? Miért hibáztatja akár még a barátait, szüleit, jó ismerőseit is? Miért teszi ezt a vádlott? – Nem nehéz kitalálni a választ: Fél. Fél bűneinek következményeitől. Fél attól, hogy megvetik majd, s fél a szigorú büntetéstől. Ezért hazudik, vádaskodik, mutogat másokra. Mert fél.

És olyan vehemensen bizonygatja igazát, hogy aki csak őt hallja, már-már hisz neki. Csakhogy következik a bizonyítási eljárás. Jönnek a tanúk, akik egybehangzóan ellene vallanak. A tanúmeghallgatás után pedig lejátsszák a biztonsági kamerák által rögzített filmeket is. És ott, a képeken tisztán kivehető, hogy a vádlott bizony elkövette mindazt a sok rosszat, amit róla mondtak. S mily különös, ahogy a vádlott viselkedik! Nem törik meg, hanem tovább tagad. Mindenki számára nyilvánvaló már, hogy bűnös, de ő továbbra is makacsul védekezik és tagad. – Furcsa, de valahol mégis érthető, hisz fél.

Aztán eljön az ítélethirdetés pillanata is, és kimondják, hogy bűnös, aki szigorú büntetésre méltó. Ám mielőtt még emberünket bilincsekbe verve elvezetnék, belép a terembe a király, és az összes sértettet kártalanítja, a bűnösnek pedig kegyelmet ad. Ítélet helyett kegyelem. Ez ám a nem várt fordulat! A bilincseket leveszik róla, s apránként eltávoznak az ámuló emberek a teremből. De mit tegyen most már emberünk? Most hogyan cselekedjen? Mit tanácsolnátok neki? – Kétféle lehetősége is van.

Az egyik, hogy hálát ad. Leborul. Megvallja, hogy tényleg bűnös. Többé már nem tagad, hisz most már végképp nincs értelme. Nincs értelme tovább védekezni, hisz már senki sem támadja. Most már megnyugodhat, hisz nem lesz büntetés. Felszabadult, elmondhatja szabadon bárkinek, hogy ő egy kegyelmet kapott bűnös, és megpróbálhat immár tisztábban és szebben élni. Talán ez logikus is lenne. De van más lehetőség is. Miközben az emberek a teremből távoznak, ő tovább bizonygathatja igazát. Tovább hazudhat, tagadhat. Próbálhatja gyözködni a távozókat. S akár teheti már mindeközben a rosszat. Betörheti az ablakokat, s ellophatja a bíró otffelejített tollát. Végül is ez is egy lehetőség. De miért választaná ezt? Szerintetek melyiket választja?

E másodikat könnyebb választania. Miért is? Mert ehhez ért. Ebbe beleszokott. Azzal telt az élete, hogy mindig is így viselkedett. Nehéz lenne változtatnia. A hála és változás útja szebb, de nehezebb. Azt tanulnia kéne. Ahhoz változnia kell. Attól tartok, hogy az csak akkor sikerülhet neki, ha nem csak kegyelmet, hanem segítséget is kap. Segítséget ahhoz, hogy magával, tetteivel, életével szembe tudjon nézni. Segítséget, hogy új szokásokat ismerjen meg, és tudjon begyakorolni. Ehhez bizony komoly segítségre lenne szüksége.

De miért beszélek ilyen sokat erről az emberről? Hát csak azért, mert mi vagyunk ez az ember! Mondhatnám úgy is prófétailag, hogy TE vagy az az ember, meg ön-reflexíven úgy, hogy én vagyok az az ember. Mert mi vagyunk azok, akik Isten törvényét számtalanszor megszegtek. Mert testi énünk, ahogy ebben az igében nevezi az apostol az ő-emberünket, született természetünket, nem elég erős Isten törvényének a megtartásához. Sőt nem csak ereje, hanem szándéka sincs rá. Nem is tudja, nem is akarja. Kibújni szeret alóla. Mert a testire törekszik, és törekvése ellenségeskedés az Istennel. Ebben az állapotban születünk. Ezt szokta a teológiai nyelv eredendő bűnnek nevezni. Hajlamosak vagyunk Isten és felebarátunk gyűlölésére. Hajlamosak az önzésre. A féltelenségre. A veszekedésre, a házasságtörésre, a kapzsiságra, lustaságra, hatalmaskodásra és lehetne hosszasan sorolni, hogy ezen kívül még mi mindenre. S tudjuk pontosan, hogy e hajlam hogyan és hányszor vált tettekké életünkben. Na, jó. A hányzort nem biztos hogy pontosan tudjuk, mert se szeri, se száma olyan sokszor. Isten viszont látja mindezt nagyon pontosan. Előle nem tudunk semmit eltitkolni, hisz őt nem tudjuk becsapni. S tudjuk, lelkünk egy mély, ősi, teremtettségünkől fakadó tudással, ösztönösen, zsigeri szinten tudja, hogy tetteinkért számot kell adni. S belül azt is tudjuk, hogy bűneinkért büntetést érdemlünk. S mit tesz az ember? Bekapcsolja az úgynevezett én-védő mechanizmusait. Elsősorban letagadjuk a bűnt: „*Nem történt semmi*”. Ha ezt nem lehet, akkor: „*Én ott se voltam, történt valami, de nem én követtem el*”. Ha ez se megy, akkor: „*Más is ezt szokta, különben sem olyan nagy rosszaság*”. Ha meg végképp sarokba szorultnak érezzük magunkat, akkor eljártsszuk, hogy mi vagyunk a bírók és Isten a vádlott: „*Mit képzél az Isten, hogy bűnösnek teremtett, és most meg mégis számon kér?*” Így tagadunk, vitatkozunk, ellen támadunk, mert félünk tetteink jogos következményétől, félünk bűneink büntetésétől. Ez az igazság. Akár már a legkisebb kritikára is heves védekezésbe kezdünk. „*Sós a leves. – Nem sós. Vagy: Te mindig csak kritizálsz, ahelyett, hogy megdicséred. Vagy: Nem lehet kiszámítani a gyártókat, nem mindig ugyanolyan sós a só. Vagy: Ha nem szereted a főztöm, költözz haza az anyukádhoz, majd ő megetet. Stb.*” Csak az az egy jön nehezen a szánkra, hogy „Teljes egészében én vagyok a felelős azért, amit elrontottam.” Nos, ezt nem szeretjük kimondani. Nem én vagyok a felelős, hanem a volt feleségem, a szüleim, a kormány, azon belül is a miniszterelnök. Végso soron meg természetesen az Isten, de én biztos, hogy nem. Mert fél az ember, mert tudja, az Isten igazsága szerint ítéletet érdemel.

Mi keresztyének azonban tudunk valamit. Valami mást is. Mi tudjuk a jó hírt, az evangéliumot. Azt, hogy valaki közbelépett. Isten látja bűneinket. Az emberek is látnak belőle sokat. Lelkiismeretünk is vádol. Az ítélet már kész is van. Ahogy a Bibliában olvassuk: „A bűn zsoldja a halál” (Rm; 6:23). De mi tudjuk, hogy valaki közbelépett. Jézus, a király. Ezért olvashatjuk ezt: Most már nincs semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak”. – Hoppá! A mi perünk itt fordulatot vett. Most már nincs ítélet, mert Jézus király nekünk kegyelmet hirdetett. De most már akkor mit csináljunk?

Sokan azt teszik, aki hallanak Jézus kegyelméről, pontosan azt, amit addig is. Továbbra is védik magukat, magyarázzák a bizonyítványukat, vádolnak másokat, és folytatják a bűnt. Miért teszik ezt? Mert magunktól másra nem is vagyunk képesek. Ahhoz, hogy mást tegyünk, ahhoz, hogy saját magunkkal szembe nézzünk, ahhoz, hogy bűneinket megvalljuk,

s ahhoz, hogy egy tisztább életet éljünk, segítségre van szükségünk. Kell egy segítő. S itt érünk vissza a pünkösdhöz. Mert az, aki segíteni tud nekünk, miután már megkaptuk Jézustól a kegyelmet, az csakis a Szentlélek. Csak ha a Szentlélek mellénk áll, mi több, újjászüli, sőt: belénk költözik(!), akkor van esélyünk egy új, megszentelt életre. Nélküle nem. A Szentlélek teheti csak bennünk hatásossá, élővé Isten kegyelmét, Jézus kereszttáldozatát. Mert mit is tesz velünk a Lélek, ha valóban a szívünkbe költözött? Vizsgáljuk meg ilyen szempontból alapigénket!

Azt olvassuk a 15. versben: Nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete. A szolgálja fél, mert az ura igazságos, és ő tudja, hogy itt-ott vétkezett. De mi a fiúság lelkét kaptuk. A gyermek pedig nem fél, mert tudja, hogy szereti az Atyját. S még ha az Atyja meg is dorgál ezért vagy azért, akkor sem bűneink szerint ítél, és nem csap agyon, hisz ő akkor is nagyon szeret. A Szentlélek életre kelti a keresztyéneken a gyermeki bizalmat az Atyja iránt. A Szentlélek kimunkálja, hogy felfogjuk, elhiszünk a már megkapott kegyelmet. Nem csak az információt juttatja el hozzánk, hogy nem kell félnünk, hanem elvégzi lelkünkben, hogy ne féljünk. S inentől már nem a védekezés köti le energiáinkat. Nem a szerecsenmosdatás, hanem felszabadulunk a jóra. És itt jön a második következmény. A Lélek törvénye alá kerülünk.

A korábbi törvény, a külső törvény a halál törvénye volt számunkra. Mert kívülről ránk nehezedett, és agyonnyomott. Persze, hogy az ember megpróbált kibújni alóla. Tessék-lássék, félelemből talán megtartott belőle valamit, de állandóan csak azt leste, hogy ez elég lesz-e már. A Lélek törvénye azonban nem kívülről agyonnyom, hanem belülről megerősít. Úgy lehet ezt elképzelni, mintha az emberben nem lenne csontváz, hanem a csont nélküli testére rápakolnák a csontokat. Persze, hogy összeomlana alatta, hisz csontok híján a saját puhatestét se nagyon bírnia tartani. Egyébként a csiga ilyesmi teremtmény, s az is elég nehezen boldogul, legalábbis nagyon meg van lassulva. Viszont, ha a csontok a helyükre kerülnek, be a testünkbe, akkor olyan tartásunk van, hogy még másokat is megtarthatunk. Erkölsí értelemben a belénk költözö Szentlélek lesz lelkünk csontváza. Ő erősít meg minket. Ezért amikor nem érezünk magunkban elég erőt a jó cselekvéséhez, elsősorban a Szentlélekért kell könyörögnünk.

S azt, hogy csakugyan van-e a szívünkben Szentlélek, azt nem csak abból látjuk, hogy örömmel leljük-e a jó cselekvésben, hanem abból is, hogy mekkora békességben vagyunk környezetünkkel. A test természete az ellenségeskedés, a Lélek törekvése viszont a béke és az élet. Azt, hogy a kegyességben, Isten-kapcsolatban, megszentelődésben hol tartunk, mindig érdemes az emberi kapcsolataink milyenségén is megmérni, mert különben könnyen becsapathatjuk magunkat. Az én tapasztalatom az, hogy nagyon sokat kell könyörögni a Szentlélekért, hogy munkálja bennünk az alázatot, szeretetet és szolgálatkészséget.

S végül arról olvasunk, hogy a Szentlélek kimunkálja bennünk a fiúságot. Istent Atyánknak tekintjük, Ő pedig örökösének minket. Jézussal együtt megdicsőít, megajándékoz országával, és még halandó testünket is életre kelti bennünk lakó Lelke által.

A Szentlélek valóban mindent megváltoztat. Olyan változásokat hoz létre, amire mi képtelenek lennénk. Önzésből szeretetre. Tagadásból őszinteségre. Gyűlölködésből békességre. sértettségből megbocsátásra. Halálból életre vezet el minket. Hihetetlen változás, ha csakugyan bennünk van, s bennünk munkál a Lélek. Ha engedjük munkálni, ha kérjük, hogy munkáljon, ha együtt munkálkodunk vele. Ki-ki nézzen rá a saját életére, s vizsgálja meg, hogy mennyi benne az isteni Lélek. Csurig van, vagy éppen kotyog? Egyáltalán kapott-e Szentlelket? S könyörögjünk mind, hogy áradjon ki ránk ma is bőségesen Istentől a Szentlélek. Amen.

1. Egyszer eljön az utolsó ítélet ideje. Igénk hagy-e kétséget afelől, hogy a Jézussal élők milyen ítéletre számíthatnak?
2. Mi a test törekvése, és mi a Léleké?
3. Milyen következményeit találjátok az igében annak, ha valakiben szállást vett Isten Szentlelke?
4. A Szentlélekkel való betöltekezés milyen hatással van a félelemre? Ehhez keressetek történeti példákat is! Pl.: ApCsel; 4:13-31, 5:17-42. stb.
 - a) Mennyire fedezed fel magadban azt a bátorságot, hogy nyugodtan megvallhatod megtérésed előtti (akár utáni) bűnösségedet, bűneidet, s mennyire inkább azt, hogy azt szereted bizonygatni még mindig, hogy mindig is jó ember voltál? Inkább jó emberként vagy inkább kegyelmet nyert bűnősként mutatod be magad?
 - b) Az emberi kapcsolataid békessége mennyire fejezi ki, hogy a Szentlélek munkálkodik benned? Vágysz rá, és kéred Tőle, hogy munkálja benned az alázatot, a megbocsátást, a tapintatot és szelidséget?
 - c) Elhiszed Istennek, hogy kegyelmet kaptál Jézusért? Elhiszed, hogy csakugyan nincs kárhoztató ítélet ellened, s csakugyan nem a te tetteiden múlik az üdvösséged?
 - d) Érzékeled azt, hogy a Szentlélek segít a jóban? Érzed azt, hogy ma már nem a rossz cselekvésben, hanem a jó megtételében találod meg örömet?
 - e) Milyen gyakran szoktál imádkozni Szentlélekért?